Bij wijze van Kyrië

Ik lees een gedicht geschreven door Louise Broekhuijsen. Het heet *Namen*
Daarna ontsteek ik een licht voor alle slachtoffers en zijn we een moment stil.

Noem de namen. Fluister, schreeuw
al luistert bijna niemand meer.
De velden blijven volgekruist
tot aan de horizon;
onder dezelfde noemer
één voor één verwoord.

Wie noemt de naamlozen?
Na veertig, vijftig, zestig jaar
nog altijd geen bericht,
geen landkaart uit te vaardigen
met tekens bij de kuilen,
geen handvol eigen grond
waarin zij zijn bewaard –

Het boek blijft open. Fluister,
schreeuw – en luister naar de stilte
waarin alle namen zijn gehoord.